

Tinget, ved Sagens Behandling for mere end 10 Aar siden var ret stor Enighed med den daværende Indenrigsminister om, at Børns Arbejde i de Virksomheder, der faldt ind under Loven, skulde være helt forbudt til de paagældende Børns Udskrivning af Skolen. Det er vistnok overflødigt at gøre mange Bemærkninger til Fordel for denne Opfattelse. Det maa vistnok indrømmes, at man i Virkeligheden ikke med nogen Ret kan henvise til, at de paagældende Virksomheder ikke skulde kunne klare sig, naar de skulde anvende voksne Arbejdere i Stedet for Børn. Der spiller Konkurrencen ikke nogen som helst Rolle, fordi det bliver ens for alle, og jeg vilde derfor sætte Pris paa, at man fastholdt denne Bestemmelse fremfor at give Ministeren en vis Bemyndigelse til at forbyde Børns Arbejde i nogle Virksomheder og tillade det i andre, thi da er man straks inde paa noget, der i hvert Fald kan se ud til at blive vilkaarligt, idet Konkurrenten kan sige: Den og den har faaet Lov til at anvende Børn, og for at jeg kan konkurrere, maa jeg ogsaa have Lov til det. Jeg tror, at vi, alle Forhold tagne i Betragtning, ikke mindst, at der i Virkeligheden — saaledes som ogsaa det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Holger Neergaard) gjorde opmærksom paa — kun er Tale om et ringe Antal Børn i Sammenligning med Landets hele Børneantal, bør fastholde Bestemmelsen om Forbud mod Børns Arbejde for alle Virksomheders Vedkommende. Jeg ved godt, at man ogsaa med nogen Ret kan føre i Marken, at mange af Børnene vilde være bedre tjente med at være beskæftigede paa en eller anden Maade end at løbe om paa Gaden, men dette har vi, synes jeg, i denne Forbindelse ikke Lov til at tillægge nogen større Vægt, thi der er ingen, der forlanger, at de paagældende Børn skal løbe paa Gaden. Man kan jo ogsaa finde Virksomheder, som det er tilladt at beskæftige dem med, og jeg synes, at vi bør sige: Vi vil have en for alle gældende Regel, og hvis de paagældende Forældre forstaar deres Børns Tarv ret, vil de ogsaa nok efterhaanden kunne finde Former, hvorunder de kan give dem noget at bestille i den Tid, de ikke skal sidde i Skolen, eller faa dem anbragte under Forhold, hvor de ikke lider Skade ved at gaa ledige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hjemmearbejdet har der i Virkeligheden fra alle Sider været Enighed om, at den af mig i sin Tid foreslaaede Bestemmelse om Opslag paa de paagældende Værksteder eller

Fabrikker, hvor Prisen paa Arbejde, der udførtes i Hjemmene, kunde ses af alle de paagældende Arbejdere, var en heldig Bestemmelse. Dette glæder jeg mig over, thi jeg tror, at der derved i Virkeligheden vilde naas mere til Gavn for de paagældende Arbejdere eller Arbejdersker — for det er i høj Grad Kvinder, der her er Tale om — end ved de Bestemmelser, der findes i den nu foreslaaede af Landstinget indsatte Paragraf. Naar det kommer til Stykket, har det vistnok mere at sige for de paagældende, at de faar en ordentlig Betaling for deres Arbejde, end at de bliver tvunget til at sidde i lidt bedre Rum end dem, som de nu desværre mange Gange er nødte til at benytte, og det skulde undre mig, om der var ret mange Syersker — det er jo i væsentlig Grad dem, det drejer sig om — der virkelig vilde ønske fortsat at sidde i nogle elendige Rum, naar de fik en Betaling, der satte dem i Stand til at arbejde under bedre Forhold, ogsaa i hygiejnisk Henseende. Saaledes som Bestemmelsen om Tilsyn med Hjemmearbejde nu er formet, har jeg i og for sig ikke større Betænkkelighed derved, men jeg tror som sagt, at der i Virkeligheden vil opnaas mere for Hjemmearbejderne ved den af mig i sin Tid foreslaaede Bestemmelse, der bedre vilde være i Stand til at sikre dem den fulde Betaling for Arbejdet, og jeg skal ikke have noget imod at medvirke til, at en saadan Bestemmelse kan komme ind ved Siden af den, der her foreligger. Jeg tror ikke, man skal være altfor formel og sige, at den ikke hører hjemme i et Lovforslag som dette, der vedrører Tilsynet med Arbejde i Fabrikker.

Dernæst er der af forskellige Medlemmer, vistnok samtlige ærede Talere med Undtagelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), talt om den Bestemmelse, der fandtes i det i sin Tid forelagte Lovforslag som § 26, men som gik ud under Afstemningen i Landstinget, og hvorefter Ministeren kunde fastsætte en vis bestemt kort Arbejdstid i visse Virksomheder, hvor Hensynet til de paagældende Arbejderes Sundhed kunde siges at kræve det. Jeg beklager ogsaa, at denne Paragraf gik ud i Landstinget, og jeg skal ikke nægte, at det i nogen Grad undrede mig. For Resten var Forskellen i Stemmetal ved denne Afstemning ikke stor; hvis jeg ikke tager fejl, var der kun 6 Stemmers Flertal for, at Paragraffen skulde gaa ud. Men naar man erindrer, at Paragraffen er kommet ind i Henhold til en Finanslovbestemmelse, som er vedtaget af begge Ting, idet der, vistnok to Aar i Træk, paa Finansloven